maad ja laulab: Joku tako tonni,
Vana naene wanni. Minu karja jooksb
Wits mul pihgu pisteti. Kanik pätte kää-
netii. Muru pätte murooti. Mina hoian
ei ole ute, Mina käis jen taadi karja.
Tunite teiwast, ku ouda, Reiu ümt
raudouda, Et hunt siis ei joua, Egatar
üle karata. „Kolratäne walwa niid
jina, mina heidan magama," ütleb karja-
kolrale ja heidab magama. Nüüd tuleb
hunt ja wiib ühe lambaära. Koer hak-
kab kuua, karjane ärkab üles ja leb
lambad üle — üks puudub. Ta käib
jälle ümber lammaste ringi, laulab end
saulu ja heidab, enne kui koeral walu
käskuud, magama. Leni wiib hunt
jälle ühe lambaära, ja nenda edasi, ku
lambad kõik ots jaa. Nüüd hakkab ka
lambaid tagasi ajama. Karjane ees, koer
taga järeb, ots hakkb kõik kahed kõi-

kis kohe ühe ja teise käest järele, — keegi
ei näinud. Viimaks tuleb karjane ka
hunti juure küsides: „Kulamees, kas nägid
mu lambaid?" — „Ei näinud!" — „Mis
need sul taga ja ja hõigiwad ja kahjewad?"
„Taewa kõhe ja kaawa tohet!" —
„Aga sel on pea ja jalad, käed ja mäed
ja kõrwad." — „Neenon rampes." —
„Kas hunt ja wõib?" — „Wõib küll." —
Karjane hüüab, „tiit, tiit, tiit, ja kõik
lambad jooksewad hunnikust müüra, karja
juure. Ta loeb lambad üle — kõik käes.
Nüüd loeb ta lambaid korda mööda
üle oma kepi hüpates, et näha saada,
kas kõik ka terwed on — kõik on terwed.
Viimaks hüpab ka koer, ja karjane isi ka
üle, ka need on terwed. Kõige wiimaks
peab ka hunt hüpama, aga jõõ tõstetakse
kõrgele, hunt kannis tab ja ei jõua üle
hüpata, sega on ta siis wigane.

2) Märk) on lühenduse märk.